

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2043/22
30.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Олге Арсовић и Зорице Ђаковића, чланова већа, у парници тужиоца “Електродистрибуција Србије” д.о.о. Београд - Нови Београд, Булевар уметности број 12, Огранак "Електродистрибуција Смедерево", улица Шалиначка број 60, као правног следбеника Оператора дистрибутивног система "ЕПС дистрибуција" д.о.о. Београд, Огранак "Електродистрибуција Смедерево", кога заступа пуномоћник адвокат Владимир Ивић из Београда, улица Курсулина број 1, против туженог АА из ..., ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 827/20 од 12.10.2021.године, у седници већа одржаној дана 30.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Смедереву П 827/20 од 12.10.2021. године, а жалба тужиоца се **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом, првим ставом изреке укинута је решење о извршењу јавног извршитеља ... из Смедерева И.Ивк 362/2017 од 13.07.2017. године, којим је обавезан тужени АА да тужиоцу "Електродистрибуцији Србије" д.о.о. Београд као правном следбенику Оператора дистрибутивног система "ЕПС дистрибуција" д.о.о. Београд, Огранак "Електродистрибуција Смедерево", на име дуга исплати износ од 522.191,26 динара са законском затезном каматом на месечне износе ближе опредељене том пресудом, почев од последњег дана у месецу за појединачно опредељени месечни износ и то почев од 31.01.2014. године, закључно са 31.05.2017. године, до коначне исплате, те је одбијен тужбени захтев тужиоца као неоснован. Другим ставом изреке укинута је решење о извршењу јавног извршитеља ... из Смедерева И.Ивк 362/2017 од 13.07.2017. године и у делу којим је обавезан тужени АА да тужиоцу

"Електродистрибуцији Србије" д.о.о. Београд, исплати износ од 17.628,82 динара, на име трошкова извршења. Трећим ставом изреке обавезан је тужилац да туженом на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 63.349,00 динара у року од 15 дана од дана пријема одлуке.

Против ове пресуде, благовремену жалбу је изјавио тужилац, побијајући исту у целисти, из свих законских разлога. Тражио је одређене трошкове другостепеног поступка.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023-др.закон) Апелациони суд је нашао да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Апелациони суд налази да није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбеним наводима посебно указује, јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање, који нису у супротности са садржином изведених доказа у списима предмета, док је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени АА је корисник електричне енергије којом га снабдева тужилац преко бројила ЕД ... у домаћинству у коме живи у ... у улици ..., (стан ...) и води се као корисник електричне енергије - купац. Правни претходник туженог, његова мајка ББ је дана 30.11.2013. године са правним претходником тужиоца Привредним друштвом за дистрибуцију електричне енергије Центар д.о.о. Крагујевац-ЕД "Електро Моравац" Смедерево, потписала споразум о регулисању дуга за електричну енергију број 5770/3520/13, којим је констатовано да дуг именоване за испоручену енергију доспео 31.05.2013. године а неизмирен на дан 31.07.2013. године износи 390.400,07 динара, а износ дуга по условном отпуштању једног дела је преостао у износу од 312.320,06 динара, па се дужник обавезује да неизмирени дуг умањен за условно отпуштен дуг, у износу од 312.320,06 динара исплати у 48 једнаких месечних рата по 6.506,67 динара од којих свака доспева месечно а прва рата доспева 25.12.2013. године. Овом споразуму је приступио и сам тужени истог дана 30.11.2013. године као дужник. По наведеном споразуму уплаћен је износ од 13.000,00 динара дана 31.01.2014. године и након тога није плаћан дуг, због чега је споразум раскинут 01.04.2014. године. Ни након раскида, тужени није имао ниједну уплату по споразуму. Чланом 6 Споразума, дужник се обавезао да у случају раскида овог споразума на остатак дуга ниће истицати приговор застарелости. Вештачењем је утврђено да је тужилац даном раскида предметног споразума 01.04.2014. године, задужио туженог са преосталим износом од 279.786,71 динар (што је износ 43 рате утврђене Споразумом) и износом условно отпуштеног дуга од 78.080,01 динар, па је према налазу вештака укупан износ дуга 377.400,08 динара. Уз предлог за извршење тужилац је доставио извод из пословних књига тужиоца број Т-3-46-10368693-06-17 од 28.06.2017. године за наведено бројило за период од децембра 2013. године за који месец рачун доспева за наплату 31.01.2014. године, па закључно са рачуном за мај

2017. године који доспева 31.05.2017. године, из ког произлази да је остао неизмирени дуг туженог а који гласи на појединачне износе које тужилац потражује са истим означавањем доспећа тих рачуна у свему како је то овде од истих датума тужилац тражио и исплату камате на утужене износе (сви износи приказани су у рубрици као “неизмирени дуг по рачуну”), те да укупан дуг туженог по наведеним утуженим рачунима износи 522.191,26 динара, на дан издавања рачуна.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, суд је најпре оценио да наведени формални споразум представља признање дуга којим тужени потврђује да дугује испуњење одређене обавезе и којим је признао и основ и висину дуга према тужиоцу доспелом на дан 31.05.2013. године. Овакав споразум се не сматра преновом у смислу члана 348 став 1 и став 2 Закона о облигационим односима, јер је реч о споразуму повериоца и дужника којим се мења или додаје одредба о року, месту или начину испуњења. У ситуацији закључења споразума, потрошач - прималац услуга се обавезује да плати и застарело потраживање, чиме се одрекао приговора застарелости и застарелост у смислу члана 392 став 1, 2 и 6 ЗОО је почела поново да тече од дана признања дуга, односно од дана споразума. Даље је закључио да је закључењем споразума само промењен начин извршења обавезе и уговорени рокови у којима иста треба да се изврши, али није промењена сама природа ове обавезе која је у конкретном случају неспорна, дуг за електричну енергију испоручену за потребе домаћинства, која обавеза у смислу члана 378 став 1 Закона о облигационим односима застарева у једногодишњем року. Оценио је неоснованим наводе туженог да се у конкретном случају може применити општи рок застарелости од 10 година, што би важило само у случају да је за туженог овим споразумом настала нова обавеза, а није. Такође је као претходно питање оценио да је члан 6 споразума о регулисању дуга којим се дужник обавезао да у случају раскида овог споразума на остатак дуга неће истицати приговор застарелости оценио ништавим, јер је супротан принудним прописима и то члану 365 ЗОО који прописује да се дужник не може одрећи застарелости пре него што протекне време одређено за застарелост. Самим тим, тужиочево потраживање из предлога за извршење је застарело, заједно са обрачунатом каматом која као споредно потраживање у смислу члана 369 Закона о облигационим односима, застарева онда када застари и главно потраживање. Из наведених разлога је применом члана 460 став 4 ЗПП укинуо у целости платни налог заједно са трошковима извршног поступка и одбио тужбени захтев.

На основу правилно утврђеног чињеничног стања да се дуг односи на потраживање утврђено предметним споразумом од 30.11.2013. године, којим је регулисан начин исплате дуга за утрошену електричну енергију доспелог закључно са 31.05.2013. године, који споразум је раскинут 01.04.2014. године, правилно је првостепени суд применио материјално право закључујући да је потраживање застарело, будући да је предлог за извршење на основу веродостојне исправе поднет 06.07.2017. године, дакле након истека прописаног једногодишњег рока застарелости. Дате чињенично-правне разлоге за такву одлуку у свему прихвата и овај суд као другостепени.

Изнето правно становиште у погледу квалификације правне природе предметног споразума, прихвата у свему и овај суд као другостепени. Тако је прописано чланом 348 став 2 Закона о облигационим односима - ЗОО, да споразум повериоца и дужника којим

се мења или додаје одредба о року, о месту, или о начину испуњења, не сматрају се преновом. Исто произлази и из одредбе члана 348 став 1 истог закона, да преновом обавеза престаје ако се поверилац и дужник сагласе да постојећу обавезу замене новом и ако нова обавеза има различит предмет или различит правни основ. У конкретном случају, споразумом је додата одредба о року и о начину испуњења обавезе плаћања утрошене електричне енергије (уз дужниково признање и застареле обавезе), а није утврђена нова обавеза са различитим предметом или различитим правним основом. Таквој обавези је споразумом приступио и тужени, обавезујући се сходно чл. 451 ЗОО повериоцу да ће испунити његово потраживање од дужника, ступајући на тај начин поред дужника у исту обавезу, а чиме правна природа те обавезе није промењена.

Због тога споразумом и тужениковим приступањем дугу није измењена правна природа обавезе – то је обавеза која се односи на испоручену електричну енергију за потребе домаћинства, на коју се у погледу застарелости примењује одредба 378 став 1 тачка 1 ЗОО а не одредба 371 ЗОО којом је прописан општи рок застарелости, те како је раскидом споразума 01.04.2014. године застарелост поново почела да тече након прекида тог тока узрокованог признањем дуга споразумом, у смислу чл. 387 став 1 ЗОО, то је потраживање застарело будући да је предлог за извршење поднет 06.07.2017. године, након истека једногодишњег рока застарелости рачунајући од раскида споразума. Уз то је првостепени суд правилно кроз претходно правно питање оценио ништавост одредбе 6 Споразума, јер је супротна чл. 365 ЗОО. Застарелостћу главне обавезе, застарела је и камата као споредно потраживање, сходно чл. 369 ЗОО.

Из наведених разлога, наводима жалбе који се тичу оцене правне природе предметног потраживања, квалификације обавезе којој је тужени приступио споразумом, те примењеног рока застарелости, и осталим некоментарисаним наводима, безуспешно се побија правилност првостепене пресуде. Супротно жалбеном наводу, оваквом одлуком суд не штити својеврсну малверзацију туженог, већ примењује законске одредбе о застарелости потраживања повериоца који због своје неактивности није благовремено покренуо поступак за принудно извршење потраживања, у року који је поново почео да тече раскидом споразума.

Следом изнетог, применом члана 390 ЗПП Апелациони суд у Београду је исту пресуду потврдио, заједно са одлуком о трошковима која је донета правилном применом чл. 153 и 154 ЗПП, Адвокатске тарифе и Таксене тарифе из Закона о судским таксама, на основу чл. 401 тачка 2 ЗПП.

Како тужилац није успео у другостепеном поступку то му не припада право на накнаду тих трошкова, па је сходно чл. 153 и 165 ЗПП тај захтев одбијен.

Председник већа-судија
Весна Филиповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ћокић